

Jékely Zoltán verseiből:

Rezeda Kázmér bucsuja

(Krudý Gyula emlékének)

*Mutatvány a Kolozsvárról el-
származott fiatal költő most
megjelent „Új évezred felé“ c.
verskötetéből.*

*Függöncik lassan mind leeresztik,
mint kicsi szinpadok, az ablakok,
vajjon hányadszor érem itt az estét.
De ma hideg van s régesrég halott
fülkagyilócskák porára gondolok,
kik életükben, minden este lesték,
hogy gombolós cipellőm hol kopog
s lüktettel bennük rózsaszín erecském.*

*Függöny lebbent s fehér rózsát dobott
egy láthatatlan kéz; erkélyen állva,
hol lepketáncban kis láng lobogott,
csókot lehelt egy drága fruska szája
és suttogott az őszi éjszakába. —
Hol vannak ők? Szívük rég nem dobog,
alusznak mélyen budai határban
— vagy, ami még rosszabb: vénasszonyok.*

*S én csak rossz kaleidoszkóp vagyok
rendezetem reszketve szürke-kék
odvamban, mit az idő itt hagyott:
emlékeim csillámló szemétét.
S az éjszaka mind kékebb, feketébb
elüszkösödnek mind az ablakok
— s éjjeltájban én is meghalok,
mint a baglyok, vagy mint a remeték.*